

Sygn. akt VI GC 653/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska	
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk	

po rozpoznaniu w dniu 05 lutego 2020 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **Towarzystwo (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 629,20 złotych (sześćset dwadzieścia dziewięć złotych dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 14 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 335,53 złotych (trzysta trzydzieści pięć złotych pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 653/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 grudnia 2017 roku powód Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. kwoty 1 428,70 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 14 lipca 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w wyniku kolizji drogowej, która miała miejsce w R. w dniu 01 października 2016 roku, a za którą odpowiedzialność ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, uszkodzeniu uległ pojazd marki V. o numerze rejestracyjnym (...) należący do K. S.. Poszkodowana zleciła naprawę uszkodzonego pojazdu, a na czas naprawy wynajęła pojazd zastępczy. Szkoda była likwidowana przez powoda w ramach bezpośredniej likwidacji szkody i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił on poszkodowanej kwotę 9 845,88 złotych tytułem pokrycia kosztów naprawy (kwota ta została w całości zwrócona przez pozwanego) i kwotę 2 078,70 złotych tytułem pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego, która została zwrócona przez pozwanego w zakresie kwoty 650 złotych. Pozwany bowiem uznał stawkę najmu w kwocie 130 złotych netto, ale uwzględnił jedynie 5 dni jako uzasadniony okres najmu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 marca 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 7254/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że wypłacił poszkodowanemu kwotę 650 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu. Pozwany za uzasadniony uznał jedynie okres 5 dni najmu pojazdu podnosząc, że dłuższy okres najmu nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach niniejszej sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01 października 2016 roku w R. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki V. model S. o numerze rejestracyjnym (...) należący do K. S..

Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwo (...) z siedzibą w W..

K. S. zleciła postępowanie likwidacyjne związane z zaistniałą szkodą Towarzystwo (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. w ramach tzw. bezpośredniej likwidacji szkody.

niesporne, a nadto: oświadczenie – k. 20 akt, polisa – k. 21-22 akt, zgłoszenie szkody – k. 23-25 akt, dokumentacja fotograficzna – k. 35-58 akt

K. S. zleciła naprawę uszkodzonego pojazdu i w dniu 06 października 2016 roku wynajęła od S. T. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) pojazd zastępczy marki V. o numerze rejestracyjnym (...). Strony ustaliły cenę za najem tego pojazdu w kwocie 130 złotych netto za dobę najmu.

W dniu 06 października 2016 roku K. S. zawarła z S. T. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę przelewu wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

umowa najmu – k. 28 akt, umowa przelewu wierzytelności – k. 41-42 akt, zeznania świadka K. S. – protokół rozprawy z dnia 12 września 2018 roku (zapis obrazu i dźwięku 00:01:07-00:12:57)

K. S. zwróciła pojazd zastępczy w dniu 18 października 2016 roku. W tym dniu S. T. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 13 dni wystawiła poszkodowanej K. S. fakturę o numerze (...) na kwotę 2 078,70 złotych brutto (według stawki w kwocie 130 złotych netto).

faktura – k. 27 akt

K. S. sprzedała w dniu 01 grudnia 2016 roku pojazd marki V. model S. o numerze rejestracyjnym (...) za kwotę 11 000 złotych.

zeznania świadka K. S. – protokół rozprawy z dnia 12 września 2018 roku (zapis obrazu i dźwięku 00:01:07-00:12:57)

Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wypłacił K. S. tytułem odszkodowania pokrywającego koszty naprawy pojazdu kwotę 9 845,88 złotych i S. T. tytułem odszkodowania pokrywającego koszty najmu pojazdu zastępczego kwotę 2 078,70 złotych.

potwierdzenie przelewu – k. 43, 44 akt

Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zwrócił się do Towarzystwo (...) z siedzibą w W. o zwrot wypłaconego odszkodowania.

Decyzją z dnia 13 czerwca 2017 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. zwrócił Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. kwotę 9 845,88 złotych tytułem odszkodowania pokrywającego koszty naprawy pojazdu i kwotę 650

złoty tytułem odszkodowania pokrywającego koszty najmu pojazdu zastępczego uwzględniając stawkę w kwocie 130 złotych netto za dobę najmu oraz 5 dni najmu (4 dni – czas technologicznej naprawy, 1 dzień – czynności organizacyjne).

decyzja – k. 46 akt

Celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynajętego na czas naprawy pojazdu uszkodzonego marki V. model S. o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 8 dni kalendarzowych.

opinia biegłego sądowego M. T. – k. 89-96 akt, uzupełniająca opinia biegłego sądowego M. T. – k. 118-124, 145-147, 165-166, 185-188 akt

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, w tym znajdujących się w aktach szkody, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych i istotnych okoliczności.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się także, uznając je co do zasady za wiarygodne i spójne, na zeznaniach świadka K. S., która potwierdziła, że uszkodzony pojazd marki V. model S. o numerze rejestracyjnym (...) został oddany do zakładu naprawczego, jak również, że uszkodzone zostały dwoje drzwi po prawej stronie. Jednocześnie wskazywana przez świadka okoliczność, że „nie dało się jeździć z tymi uszkodzonymi drzwiami”, w świetle opinii biegłego sądowego, nie przesądza o tym, że pojazdem tym nie można było bezpiecznie poruszać się po drogach i z uwagi na te uszkodzenia nie spełniał on wymogów bezpieczeństwa przewidzianych w stosownych przepisach, a co miałoby uzasadniać okres najmu pojazdu zastępczego w dniach od 06 października 2016 roku do dnia 10 października 2016 roku, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

W pozostałym zakresie zeznania świadka K. S. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, świadek nie posiadała bowiem szczegółowej wiedzy na temat przebiegu naprawy spornego pojazdu.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie, tj. uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego, miał dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów M. T.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków.

Biegły sądowy ustalił, że celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynajętego na czas naprawy pojazdu uszkodzonego marki V. model S. o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 8 dni kalendarzowych wskazując, że analiza dokumentacji fotograficznej znajdującej się w aktach szkody wykazała, że uszkodzenia tego pojazdu miały charakter wyłącznie wpływający na estetykę pojazdu – pocięte i porysowane poszycia drzwi strony prawej. W związku zaś z takim charakterem uszkodzeń pojazd po kolizji mógł uczestniczyć w ruchu ulicznym i winien zostać oddany do zakładu naprawczego dopiero po ustaleniu zakresu naprawy z ubezpieczycielem oraz zabezpieczeniu części potrzebnych do tej naprawy.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 19 grudnia 2018 roku” (data prezentaty: 2018-12-17, k. 112 akt) pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. podniósł, że skoro części zostały dostarczone do warsztatu w dniu 10 października

2016 roku, to tym samym także w tym dniu pojazd mógł zostać przyjęty do naprawy, która winna wówczas zakończyć się w dniu 15 października 2016 roku.

W uzupełniającej opinii biegły sądowy wskazał, że zasadne jest zwrócenie się do poszkodowanego o oddanie pojazdu do naprawy, gdy warsztat naprawczy otrzyma części zamienne, jednakże nie można oczekiwać od poszkodowanego, że odda on pojazd do warsztatu natychmiast, podobnie – że natychmiast po zakończeniu naprawy go odbierze. Sąd wnioski ten w całości podziela mając na uwadze, że nie sposób wymagać od poszkodowanego, aby jego życie po kolizji było skoncentrowane wyłącznie na likwidacji szkody i dbałości o nieprzedłużanie okresu najmu (interes ubezpieczyciela) kosztem swojego interesu, czy odłożenia na bok innych spraw życia codziennego poszkodowanego. Sąd miał też na uwadze, że podporządkowanie wszystkich czynności likwidacyjnych oraz prac zakładu naprawczego tylko jednej szkodzie w praktyce jest mało realne. Wobec powyższego zasadne jest przyjęcie pojazdu do naprawy następnego dnia po otrzymaniu części potrzebnych do naprawy, jak również wydanie pojazdu następnego dnia po zakończeniu naprawy.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 20 grudnia 2018 roku” (data prezentaty: 2018-12-31, k. 102-105 akt) powód Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. podniósł, że biegły sądowy nie uwzględnił w uzasadnionym okresie najmu pojazdu zastępczego okresu od dnia 06 października 2016 roku do dnia 10 października 2016 roku, mimo że z zeznań poszkodowanej wynikało, że uszkodzony pojazd został od razu oddany do warsztatu, bo nie dało się jeździć z uszkodzonymi drzwiami, a więc w tym okresie poszkodowana nie miała możliwości poruszania się tym pojazdem i nie dysponowała innym pojazdem, z którego w tym czasie mogłaby korzystać.

W uzupełniającej opinii biegły sądowy wskazał, że analiza dokumentacji fotograficznej znajdującej się w aktach szkody wykazała jedynie uszkodzenia skutkujące pogorszeniem estetyki pojazdu – pogięte i porysowane poszycia drzwi strony prawej. Jednocześnie analiza protokołu szkody nie wykazała, aby uszkodzeniu uległy elementy odpowiedzialne za bezpieczeństwo, takiej jak np. zamki lub rygle drzwi, co mogłoby przemawiać za koniecznością wyłączenia pojazdu z eksploatacji, samo zaś stwierdzenie świadka „nie dało się jeździć z tymi uszkodzonymi drzwiami” nie zawiera żadnych przesłanek technicznych, które biegły sądowy mógłby obiektywnie uznać za wskazanie niesprawności technicznej pojazdu po kolizji z dnia 01 października 2016 roku. W związku zaś z takim charakterem uszkodzeń pojazd po kolizji mógł uczestniczyć w ruchu ulicznym i winien zostać oddany do zakładu naprawczego dopiero po ustaleniu zakresu naprawy z ubezpieczycielem oraz zabezpieczeniu części potrzebnych do naprawy.

Odnosząc się do zarzutu nieuwzględnienia czasu związanego z oględzinami, zamówieniem części i ich dostarczeniem (oraz dniami wolnymi w tym okresie) biegły sądowy wskazał także, że skoro pojazd z uwagi na charakter uszkodzeń mógł być eksploatowany w ruchu ulicznym, to oględziny powinny odbyć się w czasie, gdy pojazd pozostawałby do dyspozycji poszkodowanej, zwłaszcza że przeprowadzenie oględzin nie wymagało rozbiora pojazdu i dotyczyło jedynie uszkodzeń pogarszających jego estetykę. Tak samo możliwe było korzystanie z tego pojazdu w okresie zamówienia części i ich oczekiwania na dostawę oraz przez czas sporządzania kosztorysu i jego dostarczenia. Brak było również przesłanek do uwzględnienia okresu oczekiwania z naprawą w związku z kolejką w warsztacie.

W tym miejscu wskazać należy, że powód nie przedstawił jakichkolwiek dowodów nie tylko na okoliczność, że naprawa nie mogła być przeprowadzona wcześniej z uwagi na brak wolnego stanowiska naprawczego w warsztacie, ale także że sytuacja taka – o ile miałyby miejsce – była spowodowana okolicznościami niezależnymi od zakładu naprawczego. Zaniedbania w tym zakresie spowodowane niewłaściwą organizacją pracy obciążają wyłącznie zakład naprawczy, chyba że wykaże on zaistnienie okoliczności uniemożliwiających mu wywiązanie się z obowiązku naprawy leżących po stronie poszkodowanego lub ubezpieczyciela. W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał takich okoliczności, przy czym wskazać należy, że nawet w takiej sytuacji z uwagi na okoliczność, że pojazd poszkodowanej mógł bezpiecznie poruszać się po drogach publicznych – zasadnym byłoby jego użytkowanie do czasu zwolnienia się stanowiska naprawczego.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 11 marca 2019 roku” (data prezentaty: 2019-03-14, k. 134-136 akt) powód Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. ponownie zakwestionował opinię biegłego sądowego w

zakresie, w jakim biegły sądowy nie uwzględnił w uzasadnionym okresie najmu pojazdu zastępczego okresu od dnia 06 października 2016 roku do dnia 10 października 2016 roku, podnosząc, że charakter uszkodzeń drzwi uniemożliwił dotychczasowy sposób korzystania z pojazdu – uszkodzenie drzwi uniemożliwiło bezpieczne i prawidłowe ich zamknięcie, co powodowało utrudnienia podczas jazdy i uniemożliwiło pozostawienie pojazdu na parkingu, itp.

W uzupełniającej opinii biegły sądowy wskazał, że podnoszona w powyższym piśmie okoliczność braku możliwości bezpiecznego i prawidłowego zamknięcia drzwi nie znajduje potwierdzenia ani w aktach szkody, ani w zeznaniach poszkodowanej, a wręcz przeciwnie – zdjęcia ogólne pojazdu wskazują na prawidłowe zamknięcie drzwi, a zakres uszkodzeń polegających na zabrudzeniu i pofałdowaniu poszycia drzwi strony prawej nie wskazuje, aby stan tych elementów wykluczał pojazd z bezpiecznej eksploatacji.

Pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 15 maja 2019 roku” (data prezentaty: 2019-05-22, k. 157-159 akt) oraz pismem procesowym z datą w nagłówku „dnia 06 sierpnia 2019 roku” (data prezentaty: 2019-08-13, k. 176-177 akt) powód Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. ponownie zakwestionował opinię biegłego sądowego w zakresie, w jakim biegły sądowy nie uwzględnił w uzasadnionym okresie najmu pojazdu zastępczego okresu od dnia 06 października 2016 roku do dnia 10 października 2016 roku, wskazując, że w tym okresie poszkodowana nie miała możliwości korzystania z pojazdu, albowiem pojazd ten znajdował się w warsztacie naprawczym oczekując na naprawę oraz że charakter uszkodzeń drzwi uniemożliwił dotychczasowy sposób korzystania z pojazdu – uszkodzenie drzwi uniemożliwiło bezpieczne i prawidłowe ich zamknięcie, co powodowało utrudnienia podczas jazdy i uniemożliwiło pozostawienie pojazdu na parkingu, itp.

W opinii uzupełniającej biegły sądowy wskazał, że poszkodowana w powyższym okresie nie miała możliwości korzystania z pojazdu, gdyż zbyt wcześnie pozostawiła pojazd w warsztacie, albowiem jego uszkodzenia nie dyskwalifikowały go z bezpiecznej eksploatacji w ruchu ulicznym. Biegły sądowy nadto wskazał, że aby skutecznie przeprowadzić oględziny stosunkowo nieskomplikowanej szkody, tak jak w niniejszej sprawie, nie jest potrzebne pozostawienie pojazdu w warsztacie. Takie oględziny mogły być przeprowadzone przez eksperta mobilnego i nie wymagały warunków warsztatowych, a zamówienie części, oczekiwanie na ich dostawę i ich przyjęcie przez warsztat nie wymaga postoju sprawnego pojazdu na terenie warsztatu.

Podzielając w całości słuszność założeń i wniosków biegłego sądowego Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego (podstawowej i uzupełniających) i ustalił, że celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynajętego na czas naprawy pojazdu uszkodzonego marki V. model S. o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 8 dni kalendarzowych, zaś uwzględnienie w uzasadnionym okresie najmu pojazdu zastępczego okresu od dnia 06 października 2016 roku do dnia 10 października 2016 roku nie było – z przyczyn uzasadnionych obszernie przez biegłego sądowego, co Sąd podziela – za zasadne uznając jednocześnie podnoszone przez powoda zarzuty za próbę forsowania przez niego poglądu, że celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynajętego na czas naprawy pojazdu uszkodzonego obejmować winien w każdym przypadku w całości okres niedysponowania pojazdem przez poszkodowanego, którego to poglądu Sąd nie podziela. Sam bowiem fakt, że poszkodowana pozostawiła pojazd w warsztacie i korzystała w tym czasie z pojazdu zastępczego nie stanowi dostatecznego uzasadnienia zasadności najmu w całym tym okresie.

W związku z tym uznać należy, że do wydłużonego okresu przebywania uszkodzonego pojazdu w warsztacie naprawczym przyczyniła się sama poszkodowana oddając pojazd do naprawy od razu po zaistnieniu kolizji, mimo że pojazdem tym można było bezpiecznie poruszać się po drogach publicznych i pozostawić go do naprawy już po dokonaniu oględzin, ustaleniu zakresu naprawy, zamówieniu i otrzymaniu części przez zakład naprawczy. Jak wskazał biegły sądowy w niniejszym przypadku z uwagi na charakter uszkodzeń oględziny mogły być przeprowadzone przez eksperta mobilnego i nie wymagały warunków warsztatowych, a zamówienie części, oczekiwanie na ich dostawę i ich przyjęcie przez warsztat nie wymagały postoju sprawnego pojazdu na terenie warsztatu generując dodatkowe koszty.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 05 lutego 2020 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego. Sąd miał bowiem na uwadze, że zgodnie z utrwalonym

poglądem judykatury potrzeba powołania innego biegłego sądowego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Nie stanowi bowiem podstawy do dopuszczenia przez Sąd dowodu z opinii kolejnego biegłego sądowego każdy przypadek, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony domagającej się takiego uzupełnienia postępowania dowodowego, a samo niezadowolenie jej z przygotowanego już opracowania nie jest ku temu dostatecznym powodem. Nie jest dla takiego uzupełnienia wystarczającą przyczyną to, że w przekonaniu strony kolejna opinia pozwoli na udowodnienie korzystnej dla niej tezy (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 04 sierpnia 1999 roku, sygn. akt I PKN20/99, w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 września 2009 roku, sygn. akt I PK 79/09, czy Sąd Apelacyjny w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 kwietnia 2015 roku, sygn. akt I ACa 119/15). Sąd rozpoznający niniejszą sprawę pogląd ten w pełni podziela.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. kwoty 1 428,70 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 14 lipca 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem zapłaty pozostałej części odszkodowania obejmującego zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. kwestionował jedynie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego ponad uznany przez siebie okres 5 dni.

Zgodnie zaś z treścią art. 828 § 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej z dniem zapłaty odszkodowania przez zakład ubezpieczeń roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na zakład ubezpieczeń do wysokości wypłaconego odszkodowania.

Powyższy przepis reguluje instytucję regresu ubezpieczeniowego, tj. uprawnienia zakładu ubezpieczeń do dochodzenia zwrotu wypłaconego odszkodowania od osoby ponoszącej odpowiedzialność cywilną za szkodę poniesioną przez ubezpieczającego. Jak podkreśla się w literaturze przedmiotu z chwilą wypłaty odszkodowania zakład ubezpieczeń nabywa w stosunku do osoby trzeciej dokładnie takie samo roszczenie, które przysługiwało ubezpieczającemu. Wskutek bowiem wstąpienia zakładu ubezpieczeń w prawa ubezpieczającego nie może ulec zmianie sytuacja prawna sprawcy szkody. Przy czym, jeżeli osoba odpowiedzialna za szkodę, tj. sprawca, była ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej, na zakład ubezpieczeń przechodzi roszczenie ubezpieczającego w stosunku do zakładu ubezpieczeń sprawcy szkody (M. Krajewski, Umowa ubezpieczenia. Komentarz, Warszawa 2004, s. 259-263).

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzone. Przepis art. 361 § 2 k.c. statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania

jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienia możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w majątku poszkodowanej K. S. powstała szkoda majątkowa, której część stanowią koszty zasadnego wynajmu pojazdu zastępczego na czas dokonywanej naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 01 października 2016 roku. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w sytuacji gdyby do kolizji de facto nie doszło, nie powstałyby dodatkowe koszty związane z najmem pojazdu zastępczego.

W niniejszej sprawie zasada odpowiedzialności pozwanego nie była kwestionowana, podobnież zasadność wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego ani stawka za najem takiego pojazdu.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu zastępczego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. pojazdu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (tak Sąd Najwyższy z dnia 05 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005/3/11).

Nie powielając argumentacji zawartej w powyższej części uzasadnienia, podzielając w pełni założenia i wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego, Sąd ustalił, że w niniejszej sprawie najem pojazdu zastępczego był celowo i ekonomicznie uzasadniony przez okres 8 dni, zaś do wydłużonego okresu przebywania uszkodzonego pojazdu w warsztacie naprawczym przyczyniła się sama poszkodowana oddając pojazd do naprawy od razu po zaistnieniu kolizji, mimo że pojazdem tym można było bezpiecznie poruszać się po drogach publicznych i pozostawić go do naprawy dopiero po dokonaniu oględzin, ustaleniu zakresu naprawy, zamówieniu i otrzymaniu części przez zakład naprawczy. Jak wskazał biegły sądowy w niniejszym przypadku z uwagi na charakter uszkodzeń oględziny mogły być przeprowadzone przez eksperta mobilnego i nie wymagały warunków warsztatowych, a zamówienie części, oczekiwanie na ich dostawę i ich przyjęcie przez warsztat nie wymagały postoju sprawnego pojazdu na terenie warsztatu generując dodatkowe koszty.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu stanowiących iloczyn uzasadnionego okresu najmu (8 dni) oraz stawki w kwocie 130 złotych netto, a zatem kwotę 1 279,20 złotych (1 040 złotych + 239,20 złotych tytułem podatku VAT).

Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił powodowi kwotę 650 złotych, a zatem żądanie powoda było zasadne w zakresie kwoty 629,20 złotych.

Uwzględniając powyższe, Sąd na podstawie przepisów art. 828 k.c. w zw. z art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 k.c. orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku zasądając od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda Towarzystwo (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 629,20 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 14 lipca 2017 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie drugim wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie trzecim wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 44,04%, a pozwany w 55,96%.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 1 559 złotych (opłata sądowa od pozwu – 72 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 270 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych i wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1 200 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 627,32 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 27 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych i wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 340,32 złotych).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 686,58 złotych (44,04% z kwoty 1 559 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 351,05 złotych (55,96% z kwoty 627,32 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot pozwany winien zwrócić powodowi kwotę 335,53 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie trzecim wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 15 lutego 2020 roku